

Nr B 270

Av herrar **Vigelsbo** och **Eriksson** i Bäckmora, i anledning av
Kungl. Maj:ts proposition, nr B 46, med förslag till hälsovårdsstadga.

I Kungl. Maj:ts proposition till riksdagen med förslag till hälsovårdsstadga har under § 14 föreslagits att

»Till hälsovårdsnämnds biträde skola finnas en eller flera hälsovårdsinspektörer; dock att efter länsstyrelsens medgivande de på hälsovårdsinspektör ankommande uppgifterna i stället må fullgöras av ledamot i nämnden. Länsstyrelsen äger medgiva, att hälsovårdsinspektör anställas gemensamt för två eller flera kommuner samt att med tjänst som hälsovårdsinspektör förenas annan tjänst.

Till hälsovårdsinspektör må antagas endast den, som med godkända vitsord genomgått fastställd kurs för hälsovårdsinspektörer eller som av medicinalstyrelsen på grund av annan utbildning eller förvärvad erfarenhet förklarats skickad att fullgöra på hälsovårdsinspektör ankommande uppgifter.»

I motiveringen för denna paragraf har bl. a. angivits uttalande av kommittén för översyn av hälso- och sjukvården i riket, vilken kommitté i sitt betänkande (SOU 1958: 15) framhållit såsom synnerligen angeläget, att en allmän hälsovårdsinspektion, innefattande bl. a. fortlöpande bostadsinspektion, kommer till stånd i hela riket och att det därför i hälsovårdsstadgan införes tvingande bestämmelser om anställande av hälsovårdsinspektörer i alla kommuner.

1948 års hälsovårdsstadgekommitté däremot anförde bl. a. i sitt förslag till hälsovårdsstadga, att det inte kunde göras gällande, att arbetsuppgifterna i hälsovårdsavseende motiverade anställande av särskild hälsovårdstjänsteman annat än i kommuner med visst antal innevånare — omkring 10 000 — och att endast dessa kommuner hade ekonomiska resurser härför.

I den framlagda propositionen föreslås visserligen, att två eller flera kommuner efter särskilt medgivande av länsstyrelsen skall kunna gemensamt anställa hälsovårdsinspektör. Detta torde vara ett realistiskt önsketänkande. Vi hävdar bestämt, att behovet av särskilda hälsovårdsinspektörer icke ökat i så hög grad, att kommunerna bör tvingas anställa dylika tjänstemän. Förutom att behovet icke styrks — i varje fall icke i samråd med eller efter hörande av representanter för kommunerna — anser vi, att den ekonomiska situationen för närvarande är sådan, att den allra största försiktighet bör iakttagas, då det gäller nya ekonomiska åtaganden för kommunerna. Fler-

talet kommuner har redan stora svårigheter att undvika eller begränsa skatteköjningar.

Den nu gällande ordningen, innebärande för landskommuns del att en eller flera tillsyningsmän för allmänna hälsovården får antagas, om hälsovårdsnämnden prövar sådant vara av behovet påkallat och medel därtill är ansågna, bör bibehållas.

Under återopande av det sålunda anförda hemställer vi,

att riksdagen vid yttrande över till propositionen nr B 46 fogat förslag till hälsovårdsstadga måtte hemställa om utformning av hälsovårdsstadgans 14 § i överensstämmelse med nu gällande ordning, så att landskommun icke ålägges att anställa särskild hälsovårdsinspektör.

Stockholm den 18 november 1958

Sven Vigelsbo

John Eriksson
i Bäckmora